

Ang Simbahan – Bahagi 1

***"Ikaw si Pedro, at sa batong ito itatayo ko ang aking simbahan, at hindi magwawagi laban dito ang mga kapangyarihan ng kamatayan."
Mateo 16:18***

Maraming mga simbahan na tinatawag ang sarili na Kristiyano, na may sari-saring pangalan, at may iba't ibang uri ng paniniwala kaugnay ng mga aral ni Jesus at ng kaniyang mga apostol. Kapag isinasaalang-alang natin ang mga pagkakaibang ito sa pananaw, hindi naman labis, sa palagay namin, na itanong kung ano ang sinasabi ng Bibliya tungkol sa kung ano talaga ang simbahan, at kung ano ang banal na layunin hinggil dito. May paraan ba para malaman kung alin ang tunay na simbahan, o ang lahat ng mga denominasyong grupo ba ang bumubuo sa tunay na simbahan?

Ang salitang simbahan ay hindi lumilitaw sa Lumang Tipan, at ang unang paggamit nito sa Bagong Tipan ay ginawa ni Jesus nang sinabi niya kay Pedro, gaya ng nakasaad sa ating pambungad na talata, na ang "mga kapangyarihan ng kamatayan" ay hindi magwawagi laban dito. Sa talataing ito, ang salitang "simbahan" ay salin ng salitang Griyego na "ekklesia", na ang ibig sabihin ay "isang pagtawag," o isang pagpili. Sinabi ni Jesus sa kanyang mga alagad, "Pinili ko kayo mula sa sanlibutan." (Juan 15:19). Sa esensya, ang simbahan ay isang kawan ng mga tao na, sa pagtanggap ng paanyaya ni Cristo, ay nahihwalay mula sa sanlibutan.

Ang simbahan ay hindi isang gusali, bagaman ang salitang simbahan ay madalas gamitin upang tukuyin ang lugar kung saan nagtitipon ang isang kongregasyon. Kung ang pariralang "bahay-pagtitipunan" ay mas malawakang ginamit upang ilarawan ang lugar-pagtitipunan ng kongregasyon ng mga taga- , makakatulong ito na mabawasan ang ilan sa mga hindi pagkakaunawaan na umiiral tungkol sa tunay na kahulugan ng salitang simbahan mismo.

Sa ministryo ni Jesus, tatlong beses lamang niyang ginamit ang salitang simbahan. Minsan ito ay sa kanyang pahayag kay Pedro; at dalawang beses naman sa ibang pagkakataon nang turuan niya ang kanyang mga disipulo tungkol sa wastong pamamaraan sa pagharap sa mga hindi pagkakaunawaan na maaaring maganap sa kanilang pagitan. (Mateo 18:17). Ang susunod na paglitaw ng salitang ito ay nasa Gawawa 2:47, kasunod ng salaysay tungkol sa tatlong libong tumanggap kay Cristo dahil sa sermon ni Pedro noong Araw ng Pentecostes. Ito ay isang simpleng pahayag, na nagsasabing "dinadagdagan ng Panginoon araw-araw sa iglesia ang mga dapat maligtas."

Sa simpleng pahayag na ito ng katotohanan, may puwang para sa pagninilay. Noong Araw ng Pentekostes lamang, tatlong libo ang naging bahagi ng "simbahan," at mula noon ay may "araw-araw" na karagdagang mga nagbalik-loob, subalit walang tala ng anumang pormal na seremonya ng pagsisimula maliban sa binyag sa tubig. Lahat ng mga nagbalik-loob na ito ay mga Hudyo. Nang, sa pamamagitan ng mapanghikayat na ministryo ng apostol,

kanilang kinilala na si Jesus, na ipinako ng kanilang mga pinuno, ay siyang ipinangakong Mesiyas, sila ay naniwala sa kaniya at nabinyagan.

Ganoon kasimple lang! Nang lumaon, nang dumami ang bilang ng mga alagad at sila'y nagtipon-tipon para sa pagkakaisa sa espirituwal na paglago, ang mga grupong ito ng tao ay tinawag na mga simbahan. Sa Gawa 11:22 nababasa natin ang "simbahan na nasa Herusalem." Sa Roma 16:5, nagpapadala si Pablo ng pagbati sa "simbahan na nasa kanilang bahay," ibig sabihin, sa bahay nina Priscila at Aquila.

Mula sa mga tekstong ito, napapaisip tayo na noong mga unang araw ng Kristiyanismo, ang bawat grupo ng mga mananampalataya, gaano man kalaki o gaano man kalayo ang kinaroroonan, ay itinuturing na isang simbahan. Tunay nga, ito ay isang simbahan, sapagkat ang bawat ganoong pagtitipon ng mga mananampalataya ay binubuo ng mga taong, sa pamamagitan ng Ebanghelyo, ay tinawag upang hiwain ang kanilang sarili mula sa sanlibutan at sundan ang mga yapak ni Jesus.

Ang mga indibidwal na grupong ito ay walang denominasyong pangalan. Kinilala sila ayon sa kanilang lokasyon, tinatawag na simbahan sa Jerusalem, simbahan sa Filipos, simbahan sa Roma, o, gaya ng sa ilang pagkakataon, ang simbahan na nagsasagawa ng kanilang mga pagtitipon sa bahay ng isa o ng iba sa mga mananampalataya.

Sa Pahayag, sa mga kabanata 2 at 3, nabanggit ang pitong simbahan at kinilala ang mga ito ayon sa mga lungsod kung saan sila matatagpuan, at may mga

espesyal na mensahe na ipinadala sa kanila. May dahilan upang paniwalaan na ang pitong simbahan na ito ay, sa simbolikong paraan, kumakatawan sa lahat ng mga mananampalataya sa iba't ibang panahon, na nagsimula noong Pentekostes at nagpapatuloy hanggang sa kasalukuyan. Ito ay isa pang mas malawak na paggamit ng salitang simbahan, bilang paglalarawan sa lahat sa bawat lugar na tinitingnan ng Panginoon bilang tinawag mula sa mundo upang paglingkuran Siya at ang Kaniyang layunin.

Mayroon si Jesus sa isip na malawak, mas pangkalahatang kahulugan ng salita nang sinabi niya kay Pedro na ang "kapangyarihan ng kamatayan" ay hindi magwawagi laban sa iglesia. Ito rin ang aplikasyong ginawa ni Pablo nang, sa Efeso 1:22,23, tinukoy niya si Cristo bilang "Ulo ng lahat ng bagay para sa iglesia, na siyang kaniyang katawan." Sa ganitong kahulugan muling isinulat ni Pablo ang tungkol sa "simbahan ng buhay na Dios, na haligi at saligan ng katotohanan." 1 Timoteo 3:15

Sa 1 Corinto 12:12,13, pinalalawig ni Pablo ang kaisipan na ang simbahan ay ang "katawan" ni Cristo. Sinasabi niya, "Ang katawan ng tao ay may maraming bahagi, ngunit ang mga bahaging iyon ay bumubuo ng isang buong katawan. Ganoon din naman sa katawan ni Cristo. May ilan sa atin na mga Hudyo, may ilan na mga Hentil, may ilan na mga alipin, at may ilan na malaya. Ngunit tayong lahat ay nabinyagan sa isang katawan sa pamamagitan ng isang Espiritu, at tayong lahat ay may iisang Espiritu."

Paano Sumali

Paano magiging isang potensyal na miyembro ng simbahan - iyon ay, ang simbahan na itinatag ni Jesus at ng mga apostol? Ang Gawa 2:47, na nabanggit na kanina, ay nagsasaad na "araw-araw na dinaragdagan ng Panginoon ang simbahan ng mga maliligtas." Ipinapakita nito na ang pagiging miyembro ng iglesia ng Panginoon ay nakasalalay sa kaniya. Naniniwala kami na ito ay aaminin ng lahat ng mga Kristiyanong tao. Ngunit paano nga ba nagdaragdag ang Panginoon ng mga miyembro sa kaniyang iglesia, at anong mga kwalipikasyon ang dapat matugunan upang makilala ng Panginoon na kabilang sa kaniyang iglesia?

Sa madaling sabi, ipinapahiwatig ng mga Kasulatan ang mga hakbang para makalapit sa simbahan bilang, una, ang masisiang pagkilala sa katotohanang tayo ay mga miyembro ng isang lahing sinumpa ng kasalanan at naghihirap-tamad, at dahil dito, ay walang katayuan sa harap ng Diyos sa sarili nating katuwiran. (Isaias 64:6; Marcos 2:17; Gawawa 26:20). Sumunod ang pagtanggap kay Jesucristo bilang ating personal na Manunubos at Tagapagligtas, na nauunawaan na sa pamamagitan lamang ng halaga ng kaniyang nabuhos na dugo tayo magiging katanggap-tanggap sa Diyos. Gawawa 13:38,39; 16:31; Roma 3:21-23; 5:1

Pagkatapos, batay sa ating tiwala sa merito ng dugo ng Tagapagligtas, iniimbitahan tayong ihandog ang ating sarili nang buong debosyon upang gampanan ang kalooban ng Diyos na ipinahayag sa Kaniyang Salita. Maaari nating tawagin itong isang "pag-alay" ng ating sarili sa Diyos. Dapat nating bigyang-diin na

ang pag-alay na ito ay ginawa sa Diyos, hindi sa tao, o sa anumang makalupang organisasyon.

Napakalinaw ng Bibliya kung ano ang ibig sabihin ng konsagrasyong ito sa ating mga buhay. Sinabi ni Jesus, "Kung ang sinuman ay magnanais sumunod sa akin [maging alagad ko], tanggihan niya ang kanyang sarili, at pasanin niya araw-araw ang kanyang krus, at sumunod sa akin." (Lucas 9:23). Ang pagtangga sa sarili ay hindi nangangahulugang pagsuko lamang sa ilang maliliit na ligaya o kasiyahan sa maikling panahon, o kahit kailanman. Ito ay, sa halip, gaya ng ipinahihiwatig ng kasabihan, isang ganap na pagtangga sa sarili. Ito ang parehong salitang ginamit ni Jesus nang ipahayag Niya na tatlong beses na ganap na itatanggi ni Pedro na kilala siya. (Mateo 26:33,34). Kaya, ang pagtangga sa sarili ay ang ganap na pagbabawal sa ating sarili na kilalanin ang ating sariling kalooban at tanggapin sa halip ang kalooban ng Diyos na ipinahayag sa pamamagitan ni Cristo at ng mga Kasulatan.

Ano ang kalooban ng Diyos para sa mga lubos na tinatanggi ang sarili bilang tugon sa paanyaya ni Hesus? Ipinahayag ito sa karugtong niyang paanyaya na araw-araw nilang pasanin ang kanilang krus at sumunod sa kanya. Ginamit ni Hesus ang simbolismo ng pagdadala ng krus upang ipahiwatig ang pagpasok sa kamatayan. Nang ibigay ni Hesus ang paanyayang ito, siya mismo ay iniaalay ang kanyang buhay bilang sakripisyo. Nakumpleto ang kanyang sakripisyo sa Kalbaryo nang siya'y sumigaw, "Tapos na." Juan 19:30

Ang mga tumatanggap sa paanyaya ni Cristo na pasanin ang kanilang krus at sumunod sa kaniya ay gayundin namang iniaalay ang kanilang buhay sa

sakripisyong paglilingkod. Hindi silang lahat literal na ipinako sa krus, bagaman noong simula ng kapanahunan ng Kristiyanismo ay may ilan. Marami ang nagdusa bilang martir sa iba pang paraan. Gayunpaman, sa kaso ng bawat tagasunod ng Guro, ang kagustuhang maglingkod at magdusa anuman ang kalalabasan ay dapat at tiyak na naroroon.

Ang bagay na ito ng pagsunod sa mga yapak ni Jesus ay inilarawan ni Pablo bilang "pinagplan-tanong kasama sa kahawig ng kanyang kamatayan." (Roma 6:5). Bago tayo dumating kay Cristo, tayo ay "patay sa mga pagsalansang at kasalanan." (Efeso 2:1). Gayunpaman, sa pamamagitan ng masunuring pananampalataya sa merito ng kanyang naibuhos na dugo, tayo ay napalalaya mula sa hatol ni Adan. Ngunit tayo ay namamatay; hindi bilang mga makasalanan, kundi bilang mga kasamang inihahain na handog kay Hesus. Ipinahayag ni Pablo ang kaisipang ito nang isinulat niya, "Kaya't ipinamamanhid ko sa inyo, mga kapatid, sa pamamagitan ng mga kaawaan ng Diyos, na inyong ihain ang inyong mga katawan bilang isang buhay na hain, banal, kaaya-aya sa Diyos, na siyang inyong makatuwirang paglilingkod." Roma 12:1

Binabinyag sa Cristo

Sa Roma 6:3,4, isinulat ni Pablo, "Hindi ninyo ba'y nalalaman na tayong lahat na nabinyagan kay Cristo Jesus ay nabinyagan sa kaniyang kamatayan? Tayo nga'y nakalibing na kayang-kaya sa pamamagitan ng binyag sa kamatayan, upang kung paanong si Cristo ay binangon sa mga patay sa pamamagitan ng kaluwalhatian ng Ama, ay gayon din naman

tayo'y lumalakad sa bayang-bagong buhay." Ang binyag na tinutukoy dito ay hindi sa tubig, kundi kay Cristo, at sa kaniyang kamatayan.

Ang salitang bautismo sa Bagong Tipan ay isinalin mula sa isang salitang Griyego na ang ibig sabihin ay "ilibing" o "ilubog." Ang ating bautismo kay Cristo ay ang paglilibing ng ating kalooban sa kanyang kalooban. Ito ay isang bautismo ng kamatayan dahil kalooban ng Diyos na tayo ay mamatay kasama niya.

Sa Pahayag 20:4, sinasagisag ang kaisipang ito gamit ang salitang "pinugutan." Dito mababasa natin ang tungkol sa mga "pinugutan dahil sa patotoo ni Jesus, at dahil sa Salita ng Diyos." Hindi ito tumutukoy sa isang literal na pagkapugot, kundi sa pagtanggì sa ating sariling kalooban, na kinakatawan n , ang ulo, at pagtanggap kay Cristo bilang ating Ulo. Efeso 5:23; Colosas 1:18

Ipinaliwanag pa ni Pablo ang puntong ito nang sabihin niya, "Sa pamamagitan ng isang Espiritu tayong lahat ay nabinyagan sa isang katawan." (1 Corinto 12:13). Sa pamamagitan ng impluwensiya ng Banal na Espiritu, sa pamamagitan ng Salita ng Katotohanan, tayo ay hinahatak sa Panginoon at ginagabayan ng kaniyang pag-ibig upang ihandog ang ating sarili sa ganap na pag-alay sa kaniya. Dahil ang konsagrasyong ito ay nangangahulugang pagtanggì sa sarili nating kalooban at pagtanggap sa kalooban ng Diyos kay Cristo, si Jesus ang nagiging ating Ulo, at tayo ay nagiging mga miyembro ng iglesia, na siyang kaniyang katawan, kung tayo ay magiging tapat sa ating katayuan sa harap ng Diyos, hanggang sa kamatayan. Pahayag 2:10

Kaya, nakikita natin kung paanong ang Diyos, sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Kanyang Espiritu, ay nagdaragdag ng mga hinaharap na kasapi sa iglesia ni Cristo. Ang bahagi natin dito bilang mga indibidwal ay ang sumuko lamang sa impluwensiya ng Kanyang Espiritu, at isagawa ang mga hakbang na itinuturo ng banal na Salita; ibig sabihin, ang mga hakbang ng pagsisisi, pagtanggap kay Cristo, at pag-aalay sa ating sarili nang buong paglalaan upang gawin ang kalooban ng Diyos.

Maaari ba nating malaman, matapos nating gawin ang mga hakbang na ito, kung tinanggap tayo ng Diyos, at kinikilala tayo bilang mga pansamantalang kasapi ng simbahan, ang katawan ni Cristo? Naniniwala kami na gayon. Sinabi ni Pablo, sa isang talata na nabanggit na, na tayo ay "nilibing kasama niya sa pamamagitan ng bautismo tungo sa kamatayan: upang kung paanong si Cristo ay binuhay na mag-uli mula sa mga patay sa pamamagitan ng kaluwalhatian ng Ama, ay gayon din naman tayo'y lumakad sa bayang-bagong buhay." (Roma 6:4). Masigla ba tayong naglalakad sa "pagkabago ng buhay"?

Sumulat din si Pablo, "Kung ang sinuman ay nasa Cristo, siya'y bagong nilalang: ang mga dating bagay ay lumipas na; narito, ang lahat ng mga bagay ay naging bago." (2 Corinto 5:17). Nangyari k na ang mga lumang bagay na nauukol sa "nakaraang panahon" ng ating buhay ay nawala na, sa diwa na wala na itong tunay na pang-akit sa atin? (Efeso 2:3). Natatagpuan ba natin ang ating pinakadakilang kagalakan sa mga bagong bagay ng Panginoon—ang ating bagong bokasyon ng banal na

paglilingkod—ang ating mga bagong pag-asa, bagong layunin, bagong ambisyon?

Matapos nating gawin ang hakbang na ito ng ganap na pag-alay sa Panginoon, maaaring hindi tayo maunawaan ng ating mga dating kaibigan at kamag-anak. Sa ilang pagkakataon, maaari pa nga nilang tayo'y usigin. Sa anumang pangyayari, hindi na nila mararanasan sa atin ang dati nilang pakikipag-soci, sapagkat hindi sila magiging kaayon ng ating bagong paraan ng pamumuhay. Hindi natin sila babawasan ng pagmamahal, o titigil sa paggawa ng lahat ng ating makakaya para sa kanila, ngunit matututuhan natin na ang mga daan ng mundo at ang mga daan ng mga inialay na tao ng Diyos ay madalas na magkaiba. Naranasan ba natin ito?

Muling isinulat ni Pablo, "Ang mata ay hindi nakakita, ni ang tainga ay nakarinig, ni pumasok man sa puso ng tao, ang mga bagay na inihanda ng Diyos para sa mga umiibig sa kaniya." Pagkatapos ay dinagdag niya, "Ipinahayag ng Diyos ang mga ito sa atin sa pamamagitan ng kaniyang Espiritu: sapagkat sinisiyasat ng Espiritu ang lahat ng bagay, oo, pati ang mga kinasasakupan ng Diyos." 1 Corinto 2:9,10

Pinamumunuan ba tayo ng Panginoon araw-araw tungo sa mas malalim na pagpapahalaga sa mga kamangha-manghang katotohanang nakapaloob sa Kanyang Salita? Mas nauunawaan ba nang malinaw ang mga "malalalim na bagay" ng Kanyang Salita na may kinalaman sa ating tawag kay Cristo Jesus habang hinahangad nating malaman at tuparin ang Kanyang kalooban? Kung gayon, mayroon tayong karagdagang ebidensya na tinanggap Niya ang ating paglalaan at pinamumunuan Niya tayo sa landas ng katuwiran.

Si Jesus mismo ang nagbibigay sa atin ng tiyak na katiyakan ng ating katayuan sa harap ng Diyos. Una, ipinahayag niya, "ang lumalapit sa akin, sa anomang paraan ay hindi ko itataboy." (Juan 6:37). Sinundan niya ito makalipas ang ilang taludtod, na nagsasabing, "Walang sinuman ang makalalapit sa akin, maliban na lamang kung hihilahin siya ng Ama na nagpadala sa akin." (taludtod 44). Kung naramdaman na natin ang makapanghihilak na kapangyarihan ng Diyos sa pamamagitan ni Cristo, anong karagdagang katiyakan pa ang kailangan natin kaysa rito?

Sa katunayan, ang ating kagalakan sa mga espiritwal na bagay ng bagong paraan ng pamumuhay na ating tinatahak; ang pagkawala ng ating interes sa mga dating bagay ng laman at ng mundo; ang antas ng hindi pagkakaunawaan, at marahil pati na ng pag-uusig, mula sa mundo; ang ating lumalaking pagpapahalaga sa mga espiritwal na bagay, lalo na sa mga may kinalaman sa ating makalangit na tawag—lahat ng ito ay mga ebidensya na tinanggap ng Diyos ang ating paglalaan, at na tayo ay tunay na "nabinyagan" kay Cristo.

Binyag sa Tubig

Likas na lumilitaw ang tanong tungkol sa binyag sa tubig, at nararapat nga, sapagkat si Jesus mismo ay nabinyagan sa tubig, at dapat nating sundan ang kanyang mga yapak. Ano ang layunin ng binyag sa tubig? Si Juan na Tagapagbinyag ay nagbinyag para sa pagsisisi. (Mateo 3:11). Hindi niya maintindihan kung bakit hiniling ni Jesus ang binyag, sapagkat alam niya na si Jesus ay hindi makasalanan, kundi siya ang banal at matuwid. Mateo 3:13-15; Hebreo 7:26

Ang binyag ni Juan ay para lamang sa mga miyembro ng bansang Hudyo. Isinasaad nito ang kanilang pagbabalik sa tipan sa Diyos na pinagkasunduan sa buong bansa—ang tipan na ginawa sa Bundok Sinai. Ang binyag ni Juan ay upang ihanda rin ang mga Hudyo na tanggapin ang kanilang Mesiyas, si Cristo Jesus, nang magsimula na ang kaniyang ministeryo. Marcos 1:4,5; Lucas 1:13-17; Mga Gawa 13:24,25

Si Jesus ay hindi nabinyagan para sa pagsisipi ng kasalanan. Nang hilingin niya kay Juan na binyagan siya, sinabi niya lamang, "Hayaan mong magawa ito ngayon; sapagkat angkop sa atin na tuparin ang buong katuwiran." (Mateo 3:15). Ang halimbawa ni Jesus ang sinusunod natin sa ating binyag sa tubig. Para sa kanya, ito ay simbolo ng kanyang tipan na mamatay nang sakripisyo, at ng kanyang pag-asa, kung matapat siyang matagpuan, na muling mabubuhay mula sa mga patay.

Angkop na inilalarawan ng paglubog sa tubig ang dalawang kaisipang ito. Kapag ibinaba ang isang tao sa tubig ng nagbabinyag, siya ay nagiging walang magawa sa mga kamay nito, at mananatiling nakalubog, na parang patay, maliban kung itataas mula sa tubig. Kaya naman, sa ating pag-aalay, iniaalay natin ang ating sarili upang mamatay kasama ni Cristo, na hinihikayat ng mga pangako ng Diyos na tayo'y muling bubuhayin sa pagkabuhay na mag-uli, gaya ni Jesus, upang makasama Siya sa dakilang gawa ng Kanyang kaharian sa hinaharap. Roma 6:4,5; Filipos 3:10,11

Ang binyag sa tubig, samakatuwid, ay isang magandang simbolo ng ating tunay na binyag kay Cristo. Hindi ito mahalaga sa diwa na ito ay isang

nakapagliligtas na ordenansa. Gayunpaman, dahil ang mga angkop na kandidato para sa paglubog sa tubig ay tinanggihan na ang kanilang sariling kalooban, at nangako na gagawin ang kalooban ng Panginoon, kanilang kikilalanin na ito ay bahagi ng kalooban ng Panginoon para sa kanila, at masayang susunod sila. Ang anumang ibang saloobin ay magpapahiwatig ng pagmamahal na hindi lubos para sa kalooban ng Diyos.

Organisasyon ng Simbahan

Hindi ipinahihiwatig ng mga Kasulatan na ang iba't ibang lokal na grupo ng mga tinawag noong mga unang taon ng Kristiyanismo ay may masalimuot na kaayusang organisasyonal, at hindi rin itinuturo ng Bibliya na ito ang plano ng Diyos para sa simbahan. Gayunpaman, ang mga disipulo noon ay hindi walang anumang organisasyon. Ang kanilang mga pagpupulong ay hindi walang kaayusan, at ang iba't ibang pribilehiyo sa paglilingkod ay ipinagkaloob sa iba ayon sa kanilang kani-kaniyang kakayahan. Mateo 25:15; 1 Corinto 14:40; 2 Tesalonica 3:6,7; Tito 1:5

Sa maagang organisasyon ng Simbahan, kinilala si Jesus ng lahat bilang Ulo. Ito ay alinsunod sa sariling mga tagubilin ni Jesus sa kaniyang mga alagad nang sinabi niya, "Isa lamang ang inyong Guro, si Cristo; at kayong lahat ay magkakapatid." (Mateo 23:8). Sinulat ni Pablo, "Si Cristo ang ulo ng iglesia; at siya ang Tagapagligtas ng katawan." (Efeso 5:23). Sa 1 Corinto 11:3 inihayag niya ang parehong kaisipan, na nagsasabing "ang ulo ng bawat tao ay si Cristo; ... at ang ulo ni Cristo ay ang Dios."

Si Jesus ay hindi lamang ang Ulo ng kaniyang iglesia, kundi siya rin ang saligan nito. "Walang ibang saligan ang maipagtatayo ng sinuman," isinulat ni Pablo, "kundi ang nakatayo na, na siyang si Jesucristo." (1 Corinto 3:11). Ang mga miyembro ng simbahan ay tinutukoy din bilang "sambahayan ng Diyos," na idineklara na "itinayo sa pundasyon ng mga apostol at propeta, na si Cristo Jesus mismo ang punong batong kanto." Efeso 2:19,20

Sumulat ang Apostol Pedro, "Kaya naman nasusulat sa kasulatan, 'Narito, inilalagay ko sa Sion ang isang punong batong kanto, pinili, mahalaga; at ang sinumang sumampalataya sa kaniya ay hindi malulumpa.'" (1 Pedro 2:6). Sa Pahayag 14:1-4, pinagtitibay din ni Apostol Juan na si Jesus ang "punong batong pang-sulok" sa Sion - ang kumpleto at ganap na iglesia. Lalo itong kapansin-pansin dahil sa hindi pagkakaintindi na iniuugnay sa pahayag ni Jesus, "Ikaw si Pedro, at sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia." Mateo 16:18

Ang pahayag na ito ay mali ang pagkakaintindi na si Pedro ang "bato" na pagtatayuan ng iglesia ni Cristo. Gayunpaman, nakikitang mali ang interpretasyong ito nang matuklasan natin na gumamit si Jesus ng dalawang magkaibang salitang Griyego sa kanyang pahayag. Nang sinabi niya, "Ikaw si Pedro," ang salitang Griyego na isinaling Pedro ay "petros," na ang ibig sabihin ay "piraso ng bato." Gayunpaman, nang sinabi niya, "Sa batong ito itatayo ko ang aking simbahan," ginamit niya ang salitang Griyego na "petra," na nangangahulugang "malaking bato," isang batong buo, wika nga.

Kakatapos lang sabihing kay Jesus ni Pedro, "Ikaw ang Cristo, ang Anak ng buhay na Dios." (Mateo

16:16). Natuwa si Jesus sa pag-akmang ito. Maaari nating iparaphrase ang kanyang sagot kay Pedro upang mas maging malinaw ang kahulugan nito: "Pedro, ang pangalan mo ay nangangahulugang ikaw ay isang maliit na piraso ng bato—isang batong-batong, wika nga. Kung ikukumpara sa kahulugan ng pangalan mo, ang dakilang katotohanan ng aking pagiging Mesiyas, at na ako ang Anak ng Diyos, ay parang isang malaking burol ng bato—isang napakalaking bato—at ang simbahan ay itatayo sa akin bilang pundasyon nito."

Sa isyu ng magasin na The Dawn sa susunod na buwan, tatalakayin natin ang paksa, "Ang Simbahan." Kabilang sa mga mahahalagang paksa na tatalakayin ay: Ang papel ng labindalawang Apostol at iba pang mga lingkod ng simbahan; ang misyon ng simbahan; at ang makalangit at makalupang yugto ng plano ng Diyos para sa kaligtasan ng buong sangkatauhan sa pamamagitan ni Cristo.